

ВЕЛИКЕ мистецтво музики. Це воно викришталює душу, вривається в тонкий світ відчуттів, змінює сприйняття світу. І той, хто торкається цієї кришталевої струни, напуває свою душу цілющим нектаром краси, добра, вічності.

Виховати і навчити музиці непросто. І тут постає велика особистість — педагог. Адже в його руках тонкі інструменти впливу на юні серця і розум. Він, педагог, має ту єдину стезину у вразливий дитячий світ емоцій, де формується відчуття прекрасного.

Я хочу повести на сторінках газети спогад-розповідь про добру людину, неординарну особистість, вчителя Степана Марковича Переходька, бо саме ці вислови треба віднести до цієї людини.

Ще зовсім молодим, енергійним він у далекому 1964 році прийшов на роботу у тільки-но створену музичну школу в Гощі, яка тоді розмістилась у невеличкому будиночку біля церкви. Навчав дітей гри на баяні, викладав теоретичні дисципліни, брав участь у становленні школи.

Минав час, школа наповнювалась музичними звуками, все більше дітей прилучалось до мистецтва під мудрою опікою вчителя.

А любов до музики зародилась у Степана Марковича ще в ранньому дитинстві. Любив слухати на весіллях сільських музик, згодом самотужки навчився грати на губній гармошці. В школі був старенький баян, і саме звуки цього музичного інструмента полонили серце та душу юного школяра. Після уроків просив учителя пограти на інструменті, слухав і не помічав, що всі діти розійшлись по домівках, залишилась тільки одна прибиральниця. З часом участь у шкільній художній самодіяльності, навчання у Ду-

Митець, музикант, педагог

бенському культурно-освітньому училищі зробили з хлопця фахівця з музики.

Ішов рік за роком, і вже перші учні школи ставали випускниками. Чимало з них продовжували навчання у середніх та вищих навчальних музичних закладах, стали професійними музикантами. Серед них Олександр Шамігов з Гощі. Він закінчив консерваторію по класу баяна, а нині відомий артист, лауреат міжнародних музичних конкурсів. Як дорогою реліквію, зберігають у родині Переходьків аудіокасету, подарунок Олександра, де записані музичні твори у його власному виконанні.

Стопами свого вчителя пішли і сестри Поліщук з Синьова та багато-багато інших. Не всі випускники школи стали професійними музикантами, але любов до мистецтва, яку їм прищепив Степан Маркович, залишилась з ними на все життя.

Поряд з викладацькою роботою Степан Маркович активно займався художньою самодіяльністю,

його завжди запрошували в хорові колективи, бо мав бас неабиякої краси та сили. Деякий час сам керував хоровим колективом в Чудниці.

Любов до мистецтва він проніс через усе своє життя. Як годиться для кожної порядної людини, побудував будинок, посадив дерево, і не одне, а цілий сад, який кожної весни розпускає свої віти, дарує духмяний, наповнений нектаром яблуневий цвіт. І саме у ці погожі теплі дні Степану Марковичу виповнилося б шістдесят. Але незадовго до свого ювілею його не стало. Його муза, мабуть, нині звучить там, у райському саду, а тут, у земному мірі, ми пам'ятаємо його, пам'ятаємо його добрі справи. Нехай же пам'ять про справжнього митця, педагога, музиканта збережеться в пам'яті тих, хто знав його, любив і поважав.

Микола БОЦЬ,
громадський
кореспондент
«Рідного краю».